

ליל שבת קודש פרשת אמור ה'תשס"ו

בליל שבת קודש, ביבנאל עיר ברסלב, בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענינא דיומא, מהילולא רבא דרבי שמעון בן יוחאי בל"ג בעומר, שיהיה בשבוע זו.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, השבוע יהיה ההילולא רבא של רבי שמעון בר יוחאי, ואיתא בזוהר הקדוש (יתרו פ"ה.), שכל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעא תליין, שכל הברכות והמאורעות של ששת ימי המעשה, תלויין בשבת קודש, ולכן ההארה של ל"ג בעומר כבר מתחיל משבת הקודם, ומצינו בפרשת השבוע, שהוא פרשת אמור, את מצוות שבת קודש, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ג) ששת ימים תיעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש וגו', וכן מצוות המועדים כולם, וכמו שכתוב (שם) אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדים, ויש קשר גדול בין מצוות אלו ליום ל"ג בעומר, שהוא ההילולא רבא של רבי שמעון בר יוחאי, כי הנה מצינו בזוהר הקדוש (נשא קמ"ד:) שקראו התלמידים של רבי שמעון בר יוחאי את רבם, "אנת הוא שבת דכולהי יומא", אתם השבת של כל השבוע, כי אצל רבי שמעון בר יוחאי, ראו התלמידים גילוי אלקותו יתברך כל השבוע, כמו שרואים בשבת קודש, כי בשבת קודש מאיר אלקותו יתברך באור נערב ונפלא מאד, מה שרוב בני אדם לא מרגישים כלל בששת ימי המעשה, אבל בשבת קודש כל אחד מקבל עלייה בנפשו, ומרגיש התנוצצות אלקותו יתברך, מה שאינו מרגיש כל השבוע, וכן הרגישו התלמידים של רבי שמעון בר יוחאי אצל רבם תמיד, כי רבי שמעון גילה תורות ורזין עלאין עד שהרגישו התלמידים הארת שבת קודש גם באמצע השבוע, ומזה נובע מנהגם של חסידים ואנשי מעשה לזמר השיר "בר יוחאי" בכל ליל שבת קודש, כי בזה נזכרים בהארת רבי שמעון בר יוחאי, שהוא הארת שבת קודש בכל ימי השבוע, נמצא שיש קשר גדול בין מצות שבת לקדושת רבי שמעון בר יוחאי.

וכן כל המועדים כולם מקושרים אל התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כי אצל המועדים כתיב (שמות ל"ד) יראה כל זכורך את פני האדון ה', שיש מצוה לעלות לרגל, ולקבל פני השכינה בבית המקדש, ואיתא בזוהר הקדוש (בא ל"ח.) מאן פני האדון ה', דא רבי שמעון בר יוחאי, עיין שם, כי רבי שמעון בר יוחאי גילה פני

השכינה הקדושה על ידי לימודיו הנפלאים בספר הזוהר ובספר התיקונים, עד שכל ההוגה בהם כאילו מקבל פני השכינה ממש, ולכן יש קשר גדול בין פרשת השבוע המדבר משבת ומהמועדים, לל"ג בעומר, כי קדושת רבי שמעון בר יוחאי הוא מעין קדושת שבת ומעין קדושת המועדים, ויום ההילולא שלו, שהוא יום הסתלקותו לעילא לעילא, הוא יום מסוגל מאד לפעול כל מיני ישועות ברוחניות ובגשמיות, ולקבל בה כל מיני השפעות טובות, כי יום הילולא שלו הוא יום חתונתו, ובעת חתונה מחלקים מתנות, ובפרט כשזוכין להיות בציונו הקדוש בעיר מירון בל"ג בעומר, והשם יתברך יזכינו לקבל סגולת ימים אלו בקדושה ובטהרה, ולפעול במ כל משאלות לבינו לטובה אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת אמור תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, ביבנאל עיר ברסלב, בקידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה י"א מהבנים שנחלפו דף רצ"ג, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, בלילה בא האדם היער הנ"ל, ונתן להם לאכול ולשתות, ולנו שם, לפנות בוקר שמעו קול החוכא הגדולה מאד, כנ"ל, עד שכל האילנות היו רועשים ומזדעזעים, כנ"ל, והסיתו (היינו העבד הסית את בן המלך האמת, שהוא אדונו) לשאול את אדם היער מה זאת, ושאלו: מה קול החוכא הגדולה הזאת סמוך לבקר? השיב לו: זהו חוכא, שהיום שוחק מן הלילה, שהלילה שואלת את היום: מדוע כשאתה בא, אין לי שם? ואזי היום שוחק ועושה חוכא גדולה, ואחר כך נעשה יום; וזהו קול החוכא הנ"ל, ונפלא בעיניו, כי זהו ענין פלא, שהיום שוחק מן הלילה, כי ענין השחוק ששומעים ביער לפנות בוקר, עד שכל האילנות רועשים ומזדעזעים, הוא ענין השחוק שיהיה לנשמות ישראל, בעת הגאולה, הנמשל לבוקר, וכמו שכתוב (תהלים קכ"ו) אז ימלא שחוק פינו, ועל זמן ההיא כתיב (שם צ"ו) אז ירננו כל עצי יער,

שכל הבריאה ירעש לשמחתן של ישראל, אבל הגאולה יתגלה קימעא קימעא, כמו אילת השחר, וכמובא במדרש (שיר השירים רבה פרשה ו' ס' כ"ה) על הפסוק (שיר השירים ו') מי זאת הנשקפה כמו שחר, שהיו רבי חייא ורבי שמעון בן חלפתא מהלכין על יד בקעת ארבל, וראו משם עלות השחר, שהיה האור מתגדל ומתרחב לאט לאט, ואמר רבי חייא לרבי שמעון, כך יהיה גאולתן של ישראל, בתחלה היא באה קימעא קימעא, ואחר כך היא מנצנצת ובאה, ואחר כך פרה ורבה, ואחר כך מרטבת והולכת, עיין שם, ולכן צריכין להתחזק מאד עכשיו בעקבתא דמשיחא, ולהחיות עצמינו עם כל נקודה של אור, ולדעת שאי אפשר לדחוק את השעה, שיתגלה כל האור בפעם אחת, רק כל אחד צריך לעשות את שלו, לגלות אפילו קצת מן האור לכל מכיריו ומיודעיו, שהוא אורו של רביז"ל, ולהפיץ ספרי רביז"ל בכל העולם כולו, כי על ידי זה ידחה את החושך הגלות לאט לאט, ויקרב בוקרן וגאולתן של ישראל בביאת משיח צדקינו.

בבוקר חזר האדם היער והלך לו, והם היו אוכלים ושותים שם, היינו שנשארו אצל הצדיק, אפילו אחר שעברו הפחדים של הלילה, וזה נסיון גדול מאד לכל אדם, כשכבר נעשה יום, ומאיר אצלו אור השם יתברך, שלא יברח מבית הצדיק ולא יעזוב אותו, כי בעת צרה וחושך, כולם רצים אל הצדיק לקבל ממנו התחזקות ועצות טובות, ויודעים היטיב שבלעדי הצדיק הם נאבדים לגמרי רחמנא ליצלן, אבל מיד שנעשה בוקר, ומאיר להם קצת, בורחים ממנו, ואינם רוצים להכיר אותו כלל, וזה מדה מגונה מאד של כפוי טובה, שהרי קבלו טובות עצומות מן הצדיק, והצדיק הציל את חייהם, ואיך יהיו כפויי טובה אליו, ולברוח ממנו, אבל כך דרכם של בני אדם, שקשה להם מאד להכיר טובה למי שעשה להם טובה, כמו שאינם מכירים טובה להשם יתברך על כל החסד שעושה עמהם בכל עת ורגע, ואשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ותמיד מכיר טובה לכל מי שעושה לו טובה, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולהכיר להם טובה כל ימי חיינו, עדי נזכה לראות בגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת אמור תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, ביכנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו המדבר מאמונה ומהכנעת תאות ניאוף, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), כל נפש מישראל הוא מושרש בשבעים נפש של בית יעקב, ושבעים נפש של בית יעקב, מושרשים בשבעים פנים של תורה, וזה לעומת זה עשה האלקים, שכנגד שבעים נפש של בית יעקב, הם שבעים לשון, שכל לשון ולשון יש לה מדה רעה בפני עצמה, מה שאין בחברתה, ודע שכללות של שבעים לשון של מדותיהן הרעות הללו, היא תאות נאוף, והוא תקון הכללי, מי שמשבר התאוה הזאת, אזי בקל יכול לשבר כל התאוות וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה ברור, שתכלית של כל נפש מישראל, המושרש בשבעים נפש של בית יעקב, הוא להשלים אור נפשו בשבעים פנים שבתורה, כי השבעים פנים שבתורה מגלים אלוקותו יתברך בכל פרטי הבריאה, ומורים לאדם הדרך איך לצאת מן הגלות של השבעים אומות, שהם זה לעומת זה כנגד השבעים פנים שבתורה, כי כל אומה ואומה משוקע במדה רעה אחרת, כנגד השבעים פנים שבתורה, וכשנפש מישראל בא בגלות תחת ידיהם, בודאי צר ומר לו מאד, וכשהוא צועק שבעים קולות אל השם יתברך שינצל מהם, על ידי זה זוכה למצוא התורה ואלקותו יתברך בכל דבר, ולהכניע את כל המדות רעות הבאים מהם, והנה כלליות כל המדות רעות של כל השבעים אומות הוא תאוות ניאוף רחמנא ליצלן, שכולם שקועים בה, וכשנפש מישראל צועק אל השם יתברך שינצל מתאוה זו, שולח לו הקדוש ברוך הוא צדיקים אמיתיים שיש להם עצות טובות הבאות מכל השבעים פנים לתורה, והם מורים לו הדרך איך לצאת מתאוה זו, ולהתקדש בקדושה עליונה, כי הצדיקים שבכל דור לוחמים בכל כוחם עם הקליפה הזאת של תאוות ניאוף ומכניעים אותה, וכל מי שמקורב אליהם באמת זוכים לקבל

עצות טובות ונכונות לצאת מגריעות תאוה זו, ולהתקדש בקדושה עליונה.

והנה עיקר המלחמה נגד תאוה זו, היא על ידי גילוי האמונה הקדושה, כי מיד שמתגלה האמונה הקדושה בעולם, ומתחילים להכיר אמתת מציאותו יתברך, מתבטלים כל התאוות לגמרי, מה שאין כן כשיש התגברות לכפירות ואפיקורסות חס ושלום, אזי גם תאוה זאת מתגברת בעולם רחמנא ליצלן, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים (ברכות י"ב:) על הפסוק (במדבר ט"ו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, אחרי לבבכם זה מינות, ואחרי עיניכם זה ניאוף, כי זה תלוי בזה, ומצינו שעיקר פגם הכפירות התגבר עמלק בעולם, שהיה פילוסוף ומחקר, וכפר בעיקר, כמו שכתוב (דברים כ"ה) ולא ירא אלקים (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"ט), והוא בא ראשון להלחם בישראל, ולקרר אותם מן האמונה הקדושה, וכן עיקר פגם תאות ניאוף התגבר בלעם בעולם, וכמו שיעץ לבלק, ואמר לו, אלוהיהם של אלו שונא זימה הוא וכו' (סנהדרין ק"ג), ולכן מצינו שעמלק ובלעם שניהם מרומזים בפסוק אחד, וכמו שכתוב (איכה א') קרא עלי מועד לישבור ב'חורי, שכראשי תיבות יש צירוף ע'מ'ל'ק' ב'ל'ע'ם, כי זה עיקר המועד והשמחה של הקליפות, כשיכולים לתפוס נשמות ישראל ברשת הכפירות והניאוף חס ושלום, אבל כפי שמגלים ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך בעולם, כן נתבטלים הכפירות והתאוות לגמרי, וזה היה עבודת משה רבינו כל ימי חייו להכניע את שני קליפות אלו, אפיקורסות וניאוף, ולכן לחם עם עמלק שהוא תוקף הכפירות ואפיקורסות, ולחם עם בלעם הרשע שהוא תוקף זוהמת ניאוף, ועל ידי שגילה לנשמות ישראל השבעים פנים שבתורה, ואת כל התרי"ג מצוות, הכניע טומאתם, ונתן גם כח לצדיקים שבכל דור ודור ללחום עמהם ולהכניע אותם.

וזהו מה שמצינו גם אצל רביז"ל, שהיה לוחם עם קליפת עמלק וקליפת בלעם הרשע, כי היה לוחם תמיד עם הכופרים והאפיקורסים, ובפרט בעיר אומין, והכניע אותם עד שהחזיר אותם בתשובה, וכן לחם מאד עם קליפת בלעם הרשע, וכמו שסיפר פעם למוהרנ"ת ז"ל על גודל היסורין שיש לו, שהוא מוכרח לחשוב בכל יום את בלעם בתוך תפילתו, והבין מוהרנ"ת ז"ל, שרביז"ל לוחם עם בלעם הרשע בכל יום בשעת התפילה, להכניע טומאתו מן העולם (חיי מוהר"ן סי' רמ"ד), והיה עיקר עבודתו לנקות העולם מתאוה זו, כי רביז"ל מגלה ומפרסם אמתת מציאותו יתברך בגילוי נורא מאד, וכל שנתגלה לאדם אלקותו יתברך, כן נמאס אצלו כל התאוות רעות לגמרי, ולכן אשרי הזוכה להיות מקורב אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם עצותיהם הנפלאות, כי על ידי זה יזכה לאמונה זכה וברורה, ולינצל מכל מיני

תאוות רעול ומגונות, ולהתענג על נועם זיו השכינה, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את חטא המקלל, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ד) ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל וגו', ויקב את השם וגו' ושם אמו שלומית בת דברי למטה דן, ופירש"י, שהוא היה בן איש המצרי שהרג משה, ואמו נכשלה בו, על ידי שהיתה מפטמת עם כל אדם, עיין שם, ויש להבין למה התורה פורטת לנו את כל הייחוס שלו, איך שנולד ממקום פגום, ואיך זה מקושר לפגם של המקלל, אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי פגם הכפירות והניאוף תלויים זה בזה, ועל ידי שהורתו ולידתו של המקלל היו פגומים, על ידי זה בא לקלל את השם, שהוא פגם הכפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, ודייקא משה רבינו פסק את דינו למיתה על פי ה', כי משה רבינו כבר התחיל ללחום עם אביו במצרים, כי הוא היה המצרי שהרג משה, ומבואר בכתבי האריז"ל (שער הגלגולים), שהמצרי היה גלגול הרע של קין, בנו של אדם הראשון, כי מקודם הרג קין את הבל, והבל דא משה כמובא בתיקונים (תיקון ס"ט), ולכן אחר כך תיקן משה דבר זה, והרג משה את המצרי שהוא הרע שבקין, והיות שבלידתו היה גם פגם של ניאוף, ועדיין נשאר מן הרע של המצרי בתוך הבן הזה, לכן עכשיו קיבל דינו למיתה על ידי משה רבינו, ועל ידי שנתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא על ידי עונשו, נתתקן פגמו, ונתרבה האמונה והקדושה בעולם.

והנה כל זה הוא גם ההארה הגדולה של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כי הוא חיבר את ספר "תיקוני זוהר", שהם שבעים תיקונים על תיבת בראשית, והם שבעים תיקונים כנגד שבעים נפש של בית יעקב, כדי להכניע את הרע והטומאה של השבעים אומות, ולכן מצינו קשר גדול בין רביז"ל לרבי שמעון בר יוחאי, וכמו שגילה רביז"ל הגילוי הנפלא על הפסוק "כי לא תשכח מפיו זרעו" (בהקדמת הליקוטי מוהר"ן חלק א') שהם סופי תיבות יוחאי, וסיים ואמר, ועכשיו יש נחל נובע מקור חכמה שגם העיר וקדיש מקבל משם, ורביז"ל כשנסע נסיעתו הקדושה לארץ ישראל, יצא מביתו ביום ח"י אייר, ל"ג בעומר, שנת תקנ"ח (שנתי הר"ן ס"ז), וזכה להגיע לארץ ישראל ולפעול שם מה שפעל, שהם תיקוני נשמות ישראל לדורות עולם, ולכן כל הצדיקים הקדושים מיחידי הדורות לוחמים עם הקליפות קשות של כפירות וניאוף, ומבטלים טומאתם מן העולם, ועיקר עבודת נשמות ישראל לקרב עצמם אל הצדיקי אמת, ועל ידי זה ימשיך על עצמם תיקונים נפלאים.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שבשבוע זו יהיה ל"ג בעומר, ההילולא רבא של רבי שמעון בר יוחאי, וצריכין לעשות כל מיני השתדלויות שבעולם להיות על ציונו הקדוש של רשב"י במירון, כי ל"ג בעומר הוא ההילולא והחתונה של רבי שמעון, וכל מחותן רוצה שיבואו אורחים על החתונה שלו, אפילו אם באים רק לזמן קצר, להגיד לו מזל טוב, ואחר כך הולכים, גם בזה עושים לו נחת רוח גדול, וכן הוא אצל רבי שמעון, שצריכין להיות על החתונה שלו, וכל הבא לשם, מקבל מתנות נפלאות, כי רבי שמעון מחלק מתנות לכולם, ומי לנו גדול מן האור החיים הקדוש זי"ע, שטיפס על ידיו ורגליו לעלות על הר מירון, כדי להגיע אל הציון של הרשב"י, ואף על פי שיש מתחכמים ואומרים, די לי אם אפתח ספר הזוהר ואקרא בו, ואקשר עצמי מביתי אל רבי שמעון בר יוחאי, אבל זה חכמות של הבל, והוא נדמה למי שמקבל הזמנה על חתונה של חבירו, ואומר, אני אקרא את ההזמנה בביתי, ויהיה נחשב כאילו הלכתי על החתונה... ולכן צריכין לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות אצל רבי שמעון בר יוחאי במירון, ובוודאי נזכה על ידי זה לכל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, והשם יתברך יזכינו לראות בהרמת קרן ישראל, ובהתפשטות האמונה והקדושה בעולם, ונזכה לקבל פני צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

